

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 583/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Luboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KANSKY distribution a.s.**, Svätoplukova 37/D, Košice, IČO 48 083 267, zastúpenej GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., Kováčska 53, Košice, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-5S/17/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BA-5S/17/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje vysloviť príkaz konať bez zbytočných prietahov, priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 26. januára 2022 podala správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 102381416/2021 z 24. novembra 2021 (ďalej len „žalovaný“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie daňového úradu o vyrubení rozdielu dane v sume 49 143,33 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2018, o ktorej rozhoduje správny súd v napadnutom konaní.

3. Sťažovateľka uvádza, že obsahom jej žaloby bol aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, o ktorom rozhodol správny súd uznesením z 3. augusta 2022 tak, že návrh zamietol.

Sťažovateľka v napadnutom konaní podala vyjadrenie k replike žalovaného 19. júna 2022. Tvrdí, že správny súd je odvtedy (24 mesiacov) nečinný.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka namieta neprimeranú dĺžku napadnutého konania a je toho názoru, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušovaniu jej označených práv.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd, vychádzajúc z opisu priebehu napadnutého konania, je toho názoru, že správny súd nepostupoval plynulo, bez priet'ahov, ale intenzita zbytočných priet'ahov v kontexte celkovej dĺžky napadnutého konania nedosiahla intenzitu potrebnú na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky.

7. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

8. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania pred správnym súdom aj vzhľadom na skutočnosť, že vo veci konajúci súd nebol úplne nečinný, nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľky, preto jeho sťažnosť v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

9. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy a zložitosti veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015, II. ÚS 344/2020).

10. Pokiaľ sťažovateľka v súvislosti s dĺžkou napadnutého konania namietala porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, je potrebné dodať, že z doterajšej rozhodovacej praxe

ústavného súdu vyplýva, že k vysloveniu porušenia týchto práv ústavný súd pristúpil len vo výnimočných prípadoch, keď excesívna dĺžka súdneho konania odôvodňovala záver, že postupom konajúceho súdu bol odňatý prístup k súdu, čo rozhodne nie je prípad sťažovateľky.

11. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu